

Eiendomsretten, og jeg vil derfor haabe, at naar Sagen mellem første og anden Behandling bliver næiere drøftet, at da ogsaa den rette Anskuelse om disse Forhold vil vide at gjøre sig gjældende. Jeg skal ikke nægte, at jeg saavel ved denne som ved mange andre Leiligheder har faaet Indtrykket af, at vi her ved vor Opposition — thi vi ere jo alle mere eller mindre Oppositionsmedlemmer — stille os paa en Fod ligeoverfor Regjeringsforslagene, som er noget forskjellig fra, hvad der finder Sted i Lande, hvor Befolkningen i mange Slægtled har taget Deel i Regjeringen. Det forekommer mig, som om vi — og jeg undtager ikke mig selv — have, naar der forelægges et Regjeringsforslag, en vis Tilbøjelighed til fortrinsviis deri at søge at udfinde alle dets svage Punkter og Misligheder, og at vi i vor Overderfor næsten gaae adskilligt over Stregen. Det forekommer mig saaledes f. Ex. at være Tilfældet her, naar vi, fordi der tidligere har været gjort Forslag, vel at mærke ikke Regjerings-, men private Forslag, i sanitair Henseende, som forekom os, den enkelte Taler, uheldige, saa deraf drage en Slutning om det foreliggende Tilfælde, som aldeles ikke staaer i noget Sammenhæng med disse tidligere Forslag. Jeg troer det er farlig, at være altsom mistænksom mod Regjeringens Forslag, og jeg vil derfor haabe og ønske, at dette Forslag maa gaae til anden Behandling, ikke som den ærede Rigsdagsmand (Tscherning) meente, for ikke at komme videre, for albrig mere at komme igjen, men tværtimod for at de forskjellige Anskuelser da kunde mødes og udtømmende blive udtalte fra begge Sider, og Thinget saa i sin Heelhed kan afgjøre denne Sag, som vistnok har en ganske overordentlig Betydning, mindre maaskee, skjøndt Betydningen er stor nok, for Kjøbenhavns fremtidige, naturlige Udvikling, end fordi dens Afgjørelse vil afgive et stærkt Præjudicat for, hvorledes Eiendomsforholdene her blive forstaaede og fortolkede.

Indenrigsministeren ad interim: Derfor man vilde være saa høflig at lade Lovforslaget gaae til anden Behandling, turde jeg maaskee vente, at man vilde udstrække denne Høflighed til ogsaa at lade det gaae til tredje

Behandling, saa at Spørgsmaalet om Lovforslagets Skjæbne der kunde finde sin Afgjørelse. Jeg vilde gjerne unde dette Forslag den hæderlige Død paa Valpladsen, hvad jeg vilde foretrække langt for dets Død paa Sottesengen, ogsaa fordi det er mig af Interesse at høre Folkethingets Mening om denne Sag, som jeg ikke nægter, kan betragtes paa forskjellige Maader, da det for Regjeringen er vigtigt at vide, hvorledes den er stillet ligeoverfor Lovgivningsmagten. Det er paa ingen Maade afgjort, at naar Sagen gik i Udvalg, og dette ikke afgav sin Betænkning eller afgav den for seent, at der da for Regjeringen ikke vilde være Opbring til at tage dette Spørgsmaal for igjen næste Gang Rigsdagen kom sammen; blev Lovforslaget derimod forkastet, forelaa der for Regjeringen Valget mellem enten atter at bringe det for eller søge at finde en anden Maade, hvorpaa Forholdet kunde ordnes. Jeg betragter denne Sag paa følgende Maade: Jeg finder her et indviklet Forhold; der ligger en heel Deel Forder udenfor Kjøbenhavns Porte, og paa denne Jord hviler et Servitut, som forhindrer, at den kan bruges paa den hensigtsmæssigste Maade, nemlig til Byggepladser. Monarchiet har nu et fuldt begrundet Krav, som jeg ikke paa nogen Maade kan tvinge det til at opgive, paa at dette Servitut opretholdes. Der er i sin Tid givet fuld Erstatning for det, og denne Indskrænkning er gaaet over fra Eier til Eier, og er et aldeles retligt bestaaende Forhold; Besidderne af disse Jorder have prøvet deres Lykke ved Domstolene, men disse have anerkjendt, at saaledes som Forholdene bestaae, er den Maade, hvorpaa Servitutet opretholdes og udøves af Regjeringen, fuldkommen berettiget. Naar jeg seer Sagen fra Indenrigsministeriets Standpunkt, maa jeg ønske rene Eiendomsforhold, og at Jorden kan blive afbenyttet til det, hvortil den er bedst tjenlig; naar der ligger Jord, der kunde afgive gode Byggegrunde, men som kun kan bruges til Aspargesbede, Tømmerpladser osv., saa forarsages derved en Capitalsforringelse og altsaa et Tab. Det er isølge denne Betragtning, at man, efter min Overbeviisning, maa komme til den Anskuelse, at Almeenvellet kræver, at et saadant Forhold ordnes, og at der indtræder rene